

Első fejezet

Darth Vader titkos tanítványának élete furcsa és halálos fordulatot vett azon a napon, amikor a mester először beszélt neki Rahm Kota tábornokról.

Egyetlen jel sem utalt arra, hogy egy ilyen óriási jelentőségű pillanat közeledik. Éjszakánként végzett meditációi során, amikor hálófülkéje fémpadlóján térdelt – miközben a konstrukciós droidok az Executor megépítésén dolgoztak, tudomást sem véve róla –, egyetlen látomás sem jelent meg a szeme előtt lángoló pallosként tartott fénykard tiszta, dühös-vörös ragyogásában. Bár addig bámulta a fénypengét, amíg eltűnt körülötte a világ, amíg a sötét oldal véres hullámtömegként áramlott keresztül a testén, a jövő zárva maradt előtte.

Ennek megfelelően semmi sem készítette fel arra, hogy valami megváltozik a büntetések és a kiszámíthatatlan gyakorlatok rendszerében. A mester nem volt türelmes tanító, és beszédesnek sem lehetett tartani. A szócséplésnél sokkal jobban kedvelte a tetteket, a büntetést pedig mindig előnyben részesítette a jutalmazással szemben. Még sosem mérkőzött meg a tanítványával, se fénykarddal, se telekinézissel, se gondolatátvitellel; a Sötét Úr még soha egyetlen bátorító szót sem mondott tanítványának, aki tisztában volt vele, hogy ennek így kell lennie. A tanító feladata nem az, hogy végigvonszolja a tanítványt egy jól kitaposott ösvényen, sokkal inkább az, hogy lehetővé tegye a tanítvány számára, hogy megtalálja a saját útját, ösvényt vágjon magának az erdőben. A tanító feladata az, hogy csak akkor avatkozzon közbe, amikor látja, a tanítvány reménytelenül eltévedt, és iránymutatásra van szüksége.

Tudta, még a rossz ösvényeken is rá lehet lelni bizonyos bölcsességekre. Tisztában volt vele, hogy ami nem öli meg, az erősebbé teszi őt a sötét oldalon.

És már sok olyan helyzet volt, amiből – úgy gondolta – nem fog élve kivergődni...

Egy büntető jellegű ütéssorozatot követően alig kapott levegőt. Megadón leeresztette a fénykardot, letérdelt a mestere elé, és felkészült a gyilkos csapásra. Úgy érezte a Sötét Úrból áradó haragot, mintha forróság hullám lett volna – a zsigeri, dühös hő hatására lúdbőrözni kezdett. Egy pillanatig, ami mintha évekig tartott volna, csak a mestert életben tartó maszk légzőrendszerének jellegzetes, szabályos hangját hallotta.

– Gyenge voltál, amikor rád találtam. – A hang mintha egy hosszú, mély alagút legvégéből jönne. – Nem gondoltam volna, hogy túléled a kiképzést.

Lehunyta a szemét. Nem először hallotta ezeket a szavakat. Gyermekkorában ez volt az, amit esti mese helyett mondtak neki. A tanulság, amit leszűrt belőlük, beleégett az elméjébe: Tanulj... vagy halj meg!

A szemhéjai mögött ismét megjelenítette a fénykard tiszta, mindent tisztává varázsoló forróságát. Már számtalanszor lehorzsolta a bőrét, de nem törődött a fájdalommal. Számtalan kisebb sebet szerzett, miközben a mesterével küzdött. Azt képzelte, pontosan tudja, milyen érzés lesz, amikor a penge lecsap rá. Tudatának egy része erre vágyott.

A fénykard olyan közel került a nyakához, hogy érezte a megpörkölődő hajszálak bűzét.

– De most a gyűlöleted az erőddé vált.

A fénykard visszahúzódott, a penge sziszegése elnémult.

– A sötét oldal most már a szövetségese.

Nem mert felnézni, se bólintani. Mi ez az egész? Talán valami új próbatétel? Csapda? A mester talán a magabiztosságot akarja előcsalni belőle, hogy azután megmutassa neki, mekkorát tévedett?

A mester következő szavai hallatán a szíve kihagyott egy-két dobbanást.

– Állj fel, növendék!

Növendék. Mindig is növendéknek tartotta magát, de még soha senki sem nevezte így. És az a furcsa mozdulat a fénykarddal... Lehet, hogy éppen most ütötték lovaggá?

Fénykardjának pengéje visszahúzódott. Csak ennyit tudott tenni anélkül, hogy eldőlt volna. Hirtelen úgy érezte, gumiból van a térde. A fölötte toronyló, a jobb oldali, széles megfigyelőablakon keresztül beszűrődő karmazsinvörösen ragyogó csillag fényében álló fekete alakról semmit sem lehetett leolvasni. Fém, szögletes és funkcionális... A körülöttük lévő hely olyan ismerős volt a számára, akár a kézfején lévő sebhelyek, de hirtelen és zavaró módon minden másnak tűnt, mint amilyen addig volt.

A növendék felnézett.

– A kívánságod, mester? – kérdezte. A hangja nem remegett.

– Számos ellenfelemet legyőzted. A kiképzésed már majdnem befejeződött. Ideje, hogy szembenézz az első valódi próbatétellel.

A növendék agyában villámgyorsan lejátszódtak a korábbi küldetések jelenetei. Vader nagyúr utasítására az évek során a Birodalmon belül számos ellenséget legyőzött már: főként kémeket és tolvajokat, időnként egy-egy magasabb rangú árulót. Amikor teljesítette a feladatát, sosem érzett mást, csak elégedettséget. Az áldozatai maguknak köszönhették a sorsukat. Férgesek voltak mind, amelyek a Birodalom csodálatos anyagát próbálták szétrágni.

De ez most más volt. Inkább érezte, semmint hallotta a mester szavait. Darth Vader most nem valami senkiházi csempészről beszélt, akinek fogalma sincs az Erőről. Csupán egyetlen olyan ellenség létezhet, aki méltó arra, hogy éppen vele küzdjön meg.

– A kémeid találtak egy Jedit?

– Igen. Rahm Kota tábornokot. – A név semmit sem jelentett a növendék számára; csupán egy volt a megsemmisítendő Jedik közül. – A Nar Shaddaa fölött támadást indított egy fontos hajóépítő üzem ellen. Megsemmisíted, és elhozod a fénykardját.

Izgalom áradt szét a növendékben. Már nem is emlékezett rá, mióta reménykedett abban, hogy egyszer ilyen feladatot kap. Ezért küzdött, ezért tanult, és tessék, most végre eljött a nagy

pillanat. Addig nem igazán nevezhette magát Sithnek, amíg nem oltotta ki a mester egyik fontos ellenségének az életét.

– Azonnal indulok, mester.

Alig tett meg egy lépést az ajtó felé, amikor Darth Vader el-lentmondást nem tűrő hangja megállította.

– A Császár nem fedezhet fel téged.

– Ahogy kívánod, mester.

– Ne hagyj tanúkat! Mindenkit ölj meg a fedélzeten! Birodal-miakat, lázadókat egyaránt.

A növendék bólintott. Gondosan eltitkolta hirtelen feltámadó bizonytalanságát.

– Most nem hibázhatsz.

A fénykard visszakerült a csípőjére. Megnyugtató volt érezni a súlyát.

– Nem fogok, uram – felelte határozott hangon.

Darth Vader elfordult, és a háta mögé tette a kezét. A nap lá-vaszerű fénye vörösre festette a sisakját.

Az útjára bocsátott növendék elsietett, hogy elvégezze a leg-utóbb kapott, legsötétebb feladatot.

Rahm Kota tábornok.

Ez a név zakatolt az agyában, ahogy végigsietett a mester tit-kos termeihez csatlakozó kaszárnyán. A lakosztályhoz egy medi-tációs kamra, egy droidműhely, egy egyszemélyes hálófülke és egy hangárfedélzet tartozott. Darth Vader zászlóshajójának tit-kos fedélzetén helyezkedett el; a hajó tervrajzaiból éppúgy kitö-rölték a jelenlétét, mint a többi nyilvántartásból – a majdani le-génység észre sem veheti a létezését.

A Császár nem fedezhet fel téged.

A növendéket izgatottá tette a gondolat, hogy Jedire vadász-hat, de a küldetés célja, amelyet a mester a tudomására hozott, józanítólag hatott rá. Egész életében arra tanították, hogy a félel-met haraggá változtassa, a haragot pedig erővé. Rájött, ez Darth Vader esetében sincs másképpen. Máshonnan hogyan lehetne ké-pes Vader nagyúr arra, hogy olyan erőre tegyen szert, amely még

a Császárnál is nagyobb? Az emberek vagy ragadozók, vagy prédák. Ez az élet egyik alapvető szabálya. Darth Vader és a növendéke elérheti, hogy közösen megnöveljék erejüket.

De ehhez ennek a bizonyos növendéknek először még túl kell élnie a Jedivel való találkozást. Nem volt meglepő, hogy a mester talált egyet, aki szabadon ténykedett. Maroknyian túléltek a nagy Jedimészárlást, az ő felkutatásukra senki sem lehetett alkalmasabb, mint maga Darth Vader. A sötét oldal a galaxis minden sarkát átítatta; semmi sem maradhatott rejtve előtte sokáig. Egy nap – gondolta a növendék – talán én is képes leszek rá, hogy felkutassam az ellenségeimet, rájuk találjak, pusztán a gondolataik és az érzéseik vezessenek a nyomukra... Egyelőre azonban, ahogy a jövővel kapcsolatos látomások, ez a képesség is elérhetetlen volt a számára. Még sosem találkozott Jedivel. Rejtélyes volt számára a természetük.

A történelmük azonban nem. A mester nem tartott előadásokat, nem íratott vele dolgozatokat, viszont hozzáférést biztosított számára a megmaradt feljegyzésekhez és egyéb anyagokhoz, amelyeknek köze volt a Köztársasághoz és a Rendhez – ahhoz a Rendhez, amelyet ő is segített kimozdítani érdemtelenül bitort pozíciójából. A tanulmányainak szentelte magát, mert tudta, egy nap talán élet vagy halál múlhat azon, mennyire ismeri az ellenséget.

Rahm Kota tábornok.

A név még mindig nem hozott elő harci stílusokkal, karakterrel, vagy bármi mással kapcsolatos emlékeket a memóriájából. Elhatározta, amint visszatér a Rogue Shadow-ra, azonnal átvizsgálja az adatbázisokat. Amíg eljut a Nar Shaddaa-ra, bőven lesz ideje kutakodni. Ha elég mélyre ás, talán rábukkan valami olyan részletre, amely majd éppen akkor teszi őt a leghatékonyabbá, amikor a legnagyobb szüksége lesz rá. Csupán ennyi előkészületre lesz szüksége.

Ahogy belépett a hangárba, átvágott a ládákból, fegyverállványokból és vadászgépkatrészekből álló ismerős labirintuson. A világítás meglehetősen erőtlen volt, minden sarokban árnyékok tömörültek. A levegőnek fém- és ózoníze volt, de már ismer-

rős volt számára ez a metsző szag. Biztos vannak olyanok, akik úgy gondolnák, különös lehet egy csillagrombolón felnőni, de az ő számára megnyugtató volt, hogy a technológiai és a politikai hatalom ilyen egyértelmű szimbólumai vették körül. Éveken keresztül ilyen hajók őrizték a galaxis kereskedelmi útvonalait. Több száz világon ilyen hajókkal verték le a felkeléseket, a lázadásokat. Mi lehetne jobb, megfelelőbb hely egy Sith-növendéknek arra, hogy éljen és tanuljon?

Ne hagyj tanúkat! Mindenkit ölj meg a fedélzeten! Birodalmiakat, lázadókat egyaránt.

Miközben ezen az új fejleményen töprengett, jobbról ismerős szisszenést hallott. A hangár egyik sötét sarkában egy kékes-fehéres penge jelent meg. Egy barna köpenyt viselő alak rontott előre, felemelt fegyverrel.

A növendék azonnal felvette a harci pózt, és boldog vicsorgással maga elé tartotta a saját pengéjét, hogy védje a csapást.

Egy másodpercre ő is, ellenfele is mozdulatlaná dermedt; a fénykardok a mellük magasságában keresztezték egymást. A növendék villámgyorsan felmérte a rátámadó lényt. Ember volt, férfi. A haja szőkés. Szakállat viselt. A szeme nyugodt és komoly, az állkapcsa és a szája vonala határozott, eltökélt. Aki már élt a klónháborúk idején, vagy esetleg szabad hozzáféréssel rendelkezett a Jedi Archívumokhoz, azonnal felismerte volna.

Obi-Wan Kenobi Jedi-mester, a Galaktikus Köztársaság főgenerálisa, a soresu vívóstílus mestere kissé lejjebb csúsztatta és jobbra húzta halálos pengéjét, és közben lehajolt, hogy elkerülje a nyilvánvaló ellencsapást. Szikrák röppentek a levegőbe, majd a növendék az erő segítségével magasan felugrott, és tökéletes pózban megérkezett egy ládarakás tetejére. Oldalra nyúlt a bal kezével, gyors mozdulatot tett, és egy fém szerszámkészletet röptetett ellenfele feje irányába. Kenobi kitért, és a növendék után ugrott. Könnyedén hárította azokat az ütések és csapások, amelyek egy közönséges embert cafatokra hasítottak volna, majd választámadást indított, ami elől a növendék kénytelen volt elhátrálni, és átugrani egy másik ládaoszlop tetejére.

A párbaj majdnem egy percig tartott. Kenobi és a növendék úgy táncolt a ládahalmok tetején, mint a gadosi akrobaták. A fénykardok pörögve, forogva hasították a levegőt. A szerszámok és az állványok is fegyverekké váltak, amikor a küzdők egymás felé hajították vagy röpítették a különböző tárgyakat. Iszonyú volt a hangzavar; a veszély több volt, mint valóságos. Kenobi új nyílást hasított a növendék harci öltözékének ujjára. A mozdulata életveszélyes volt – a növendék érezte, ha nem mozdul el idejében, Kenobi könyékből levágja a karját. Látni nem látta, de kétszer is érezte, hogy a Jedi pengéje elzúg a feje fölött.

A növendék nem félt a haláltól, csak attól rettegett, hogy csalódást okoz a mesterének. Ezt a rettegést próbálta felhasználni. A sötét oldal keresztüláramlott rajta, erőssé és kitartóvá változtatta. Sokkal hatalmasabbnak és energikusabbnak érezte magát, mint korábban bármikor.

Vader feladatot adott neki, elküldte, hogy végezzen egyik régi ellenségével. Ugyan mi lehetne jobb bemelegítés egy ilyen küldetés előtt, ha nem az, hogy megöli azt az embert, aki egykor a galaxis leghíresebb Jedi-lovagjai közé tartozott?

Gyilkos szándékkal telve rontott előre, vörös pengéje felemelkedett és lesújtott, hogy megtegye, amit tennie kell.

Második fejezet

A közelében aktiválódó ismeretlen energiafegyver zajára Juno Eclipse felkapta a fejét, és az oldalán lévő lézerpisztoly után nyúlt. Éppen befejezte a Rogue Shadow nyílásainak lezárását; gondolatban már azoknak az új rendszereknek a tesztelésével foglalkozott, amelyeket nem sokkal korábban épített be, de a váratlan hang megtörte az összpontosítását. A nagyobb birodalmi hajókon gyakran hajtottak végre gyakorlatokat, de Juno senkit sem látott a biztonsági fedélzeten, sőt a hajón sem – kivéve persze Vader nagyurat. A találkozás, és a Calloson bekövetkezett katasztrófa óta oly kevés idő telt el, hogy minden váratlan eseményre túlzott óvatossággal reagált.

Két fegyver dolgozott. Zümmögtek, összecsaptak, azután pedig valami éles, dobbanó hang hallatszott, amelyet a fizikai erőszak jellegzetes hangjai követtek. Fém döndült és koppant – mint ha tucatnyi rohamosztagos azzal szórakozna, hogy a páncélzatuk darabjaival hajigálják egymást. A hangárban rengeteg törékeny tárgyat, alkatrészt tartottak, némelyik veszélyt jelenthetett, ha nem megfelelő módon kezelik. Junóban feltámadt a düh, és készült, hogy ennek hangot is adjon, de... Volt valami a fegyverek zajában, valami ismerős, amit sehová sem tudott tenni...

Letette a hegesztőpisztolyt, kibiztosította a fegyverét, és óvatosan kilépett a hajó alól. Első ránézésre a Rogue Shadow nem volt valami nagy szám: ikerlöveges, hosszú testű csillaghajó volt, a váza olyan, mint a kisebb teherszállítóké szokott lenni. A jobb oldalán két nappanel, a bal oldalán egy komolyabb löveg. Éppen ez volt benne a lényeg. A prototípust szándékosan építették meg

úgy, hogy közönségesnek, jellegtelennek és veszélytelennek tűnjön, pedig harci jármű volt, és olyan gyors hiperhajtóművel rendelkezett, amelyet Juno korábban még nem látott. Ráadásul első osztályú volt az álcázórendszere is. Kiváló letapogatókkal, hihetetlenül erős normál hajtóművekkel, és masszív deflektorpajzsokkal látták el. Ezeknek köszönhetően a Rogue Shadow volt a legbámulatosabb hajó, amivel Juno addigi élete során repült.

Vagyis még nem repült, és ha nem sikerül életben maradnia az első szolgálati napján, nem is fog.

– Az anyaga lenyűgöző, Eclipse kapitány – mondta Vader nagyúr alig több mint egy hete. Juno még szinte le se mosakodott az után, hogy visszatért a Callosról, és még annak a hatása alatt volt, ami a Fekete Nyolcassal történt, így a dicséret hallatán nem érezte azt a büszkeséget, ami normál esetben szétáradt volna benne. – Kevés olyan kaliberű pilóta van, mint ön, ráadásul a kötelességtudata is erős.

– Köszönöm, Vader nagyúr.

– Egy új feladatom van az ön számára. Vannak, akik kitüntetésnek tekintenék, ha egyáltalán tudomást szereznének róla. Nos, nem fognak tudomást szerezni róla. Megértette?

Juno nem értette, fogalma sem volt, miről van szó, de azért bólintott. Darth Vader elmagyarázta neki, hogyan tud eljutni a zászlóshajó rejtett szintjére, és leírta neki, milyen hajót fog ott találni; elmondta, azzal kell majd repülnie.

– Együtt fog dolgozni az egyik ügynökömmel, aki a Starkiller kódnevet viseli. Hamarosan be fog mutatkozni magának. Megbízom önben, kapitány. Gondoskodjon róla, hogy ne legyen okom megbánni. Hibáért még sosem fizettek nagyobb árat, mint amelyet ebben az esetben kellene.

– Értem, Vader nagyúr. – Juno, mivel látta, hogy a nagyúr útjára akarja bocsátani, gyorsan megkérdezte: – Mi lesz a feladatunk, uram? Ezt még nem említette.

– Ez is világossá fog válni. – A maszkos alak hátat fordított neki.

Juno tudta, a beszélgetés véget ért.

Engedelmes birodalmi tiszt volt, mindig teljesítette a kapott parancsokat – ezúttal is elindult, hogy szemrevételezze az új hajót. A Rogue Shadow mély benyomást tett rá. Azonnal látta, éppen csak meg kell piszkálni egy kicsit, hogy mindent ki lehessen hozni belőle. Neki is látott a munkának, de aztán felhangzottak azok a furcsa zajok, a párbaj zajai, ami miatt fennállt a veszély, hogy a hajón szolgálók közül esetleg többen megismerik Vader nagyúr titkos lakosztályát.

Óvatosan megkerülte a kirohengert, ami magasabb volt nála, és végre megpillantotta a két küzdőt. Kék szeme elkerekedett a meglepetéstől.

Először a fegyverek láttán döbrent meg. Ilyen ragyogó pengéjű kardokat még csak egyszer látott, egy régi, tiltott holofelvétel, amit az apja talált új otthonuk adatbázisának mélyén. Az apja lejátszotta neki, mielőtt morogva kitörölte. „Gyilkosok” – jelentette ki az alakokra, a különböző fajokból származó, barna köpenyt viselő férfiakra és nőkre mutatva, akik szikrázó, fénypengéjű kardokkal küzdöttek az ellenük felvonuló droidok ellen. „Áruló mind, egytől egyig!”

„Mit követtek el?” Juno akkor még jóval fiatalabb volt, nem tudta, az apjában milyen frusztráció és sértettség fortyog. Ezeknek az érzéseknek a megnyilvánulási formáit csak akkor tapasztalta, amikor okot adott rá, de az apja általában csak vele szemben engedélyezte magának a dühkitöréseket.

„Hogy mit követtek el?” Az apja feléje fordult; a hangja nyersé és vádlóvá vált. „Ezek a mocskos Jedik elárulták Palpatine-t... Ezt követtek el! A tanáraid miféle ostobaságokkal tömik a fejed, ha még ezt sem tudod?”

Az apja megvető tekintetének még az emléke is fájdalmat okozott Junónak. Erőt vett magán, félretolta a gondolatot, és megpróbálta felmérni és értelmezni a szeme előtt zajló jelenetet. Két férfi. Az egyik szakállas és komor, a másik nagyjából... Igen, annyi idős lehet, mint ő. A fiatalabbik haja egészen rövid, a teste pedig... Olyan sovány, akár egy karó. A két férfi a jelek szerint párbajt vívott, méghozzá olyan fegyverekkel, amelyeneket az átkozott Jedik használtak. Az egyik penge fénylő és olyan va-

kító kék volt, hogy szinte már fehéren izzott. A másik vörös volt, és éppen olyan halálosnak látszott, mint az első. Amikor összecaptak, szikrák fröccsentek a levegőbe. A férfiak emberfeletti gyorsasággal és ügyességgel ugrottak, szökelltek, gurultak. Egy-egy kézmozdulatuk nyomán megremegtek a fémfalak, és úgy zúgtak a levegőben a különböző tárgyak, akár a lövedékek.

Juno nem mert zajt csapni. Minden izma megdermedt, ahogy az árnyékok között kuporgott; a lelke megtelt félelemmel és ámulattal. Már hosszú évek óta szolgálta a Birodalmat, de ilyesmit még sosem látott. Igen, hallott ezt-azt, pár pletykát arról, hogy Vader nagyúr titokzatos képességekkel rendelkezik, és hogy az a markolatszerű henger, amit mindig magánál tart, valójában fegyver, de soha, semmi olyasmit nem látott, ami igazolta volna ezeket a feltételezéseket. Félre is söpörte a szóbeszédet, úgy gondolta, ez is csak egy olyan propagandafogás, amivel az emberek félelmét és félelemből fakadó lojalitását akarják erősíteni. Ő nem félelemből vállalta a szolgálatot, ezért sosem hagyta, hogy erőt vegyen rajta a sokakat jellemző rettegés.

Most viszont azt kívánta, bárcsak komolyabban vette volna a pletykákat.

A helyzet még különösebbé vált, amikor a fiatalabbik vívó vad, de elégedett arckifejezéssel keresztüldöfte karmazsinvörös fénypengéjét ellenfele mellkasán. Az idősebb férfi térdre rogyott, az arcán döbbsen kifejezés jelent meg.

Juno arcát is legalább annyira eltorzította a döbbsen, amikor meglátta, hogy az idősebb férfi teste szikrázni és remegni kezd, akár egy hologram. Beletelt pár másodpercbe, mire rájött, hogy pontosan erről van szó. A férfi nem létezett, hologram volt csupán. A karjai, a lábai, a törzse, az arca, testének minden egyes része szétolvadt, semmivé vált; a holoburkolat egy kétlábú androidot takart.

Az android előredőlt, és hangos csattanással elterült a fémpadlón.

– Ah, gazdám! Egy újabb csodálatos párbaj! – A droid hangja tompa és fojtott volt, egészen addig, amíg a fiatal férfi, aki „megölte” őt, oda nem lépett hozzá, hogy a hátára fordítsa.

– Megleptél, Proxy – mondta a férfi, korábbi vadságát feledtető kedvességgel. – Évek óta nem küzdöttem ezzel a kiképzőprogrammal. Már azt hittem, törölted.

A droid megpróbált feltápászkodni, de a mozgással csak annyit ért el, hogy elvesztette az egyensúlyát, és kis híján ismét előrezuhant. Tulajdonosa időben elkapta, segített neki felállni.

– Nyugalom, Proxy. Hibás a működésed.

– Erről csakis én tehetek, gazdám – mondta a droid elektronikus sóhajjal, és a mellkasán füstölgő lyukra nézett. – Abban reménykedtem, hogy ha ezt a régebbi modult használom, esetleg meglephetlek, és végre lehetőségem nyílik rá, hogy végezzek veled. Elnézésetet kérem, hogy ismét csalódást okoztam.

A fiatal férfi arcán aggodalmas mosoly suhant át.

– Biztosra veszem, hogy újra próbát fogsz tenni.

– Természetesen, gazdám. Ez az elsődleges programom.

A droid és gazdája elindult a hangár ládahalmainak labirintusában. Juno még időben észbe kapott. Mielőtt bárki felfedezhetne volna, gyorsan fedezékbe húzódott, és visszasietett a hajóhoz. A férfi és a droid hangja egyre hangosabbá vált – gyorsan közeledtek. Juno visszadugta a fegyvert a tokjába, és felkapta a hegesztőpisztolyt.

– Nos, addig biztos nem fogsz újra rám támadni, amíg nem cseréljük ki a központi stabilizátorodat... Ilyen távol a Magtól ez hetekbe is beletelhet.

Juno nem nézett fel, ahogy a furcsa páros megkerülte a kirohengert, ami mögött pár másodperccel korábban még ő kuporgott, de magán érezte a fiatal férfi pillantását.

A fiatalember hirtelen elhallgatott – Juno ebből tudta, a fiatal férfi nem örülne annak, ha kiderülne, mit csinált a droidjával. A pilóta nem nézett fel, megpróbálta elrejteni zavarodottságát. Furcsa módon félelmet érzett. Elképzelni sem tudta, mit tenne vele ez az ismeretlen ember, ha rájönne, hogy kémkedett utána.

A léptek elhalkulása arra utalt, hogy a fiatalember és a droid visszahúzódott, kikerült a látóköréből. Juno a fülét hegyezve próbálta elcsípni az elhangzó szavakat.

– Proxy, ez kicsoda?

– Ah, igen. Végre megérkezett az új pilótád, gazdám.

– De... Ki ez?

– Azonnal utánanézek a birodalmi adatbázisban...

Néhány másodperces csend következett. Juno gondolatban ráripakodott magára, hogy nem lenne szabad ilyen kíváncsinak lennie. Emiatt mindig bajba került.

Aztán meghallotta a hangárban felcsendülő hangot, a saját hangját, és azonnal úgy döntött, folytatja a hallgatózást.

– Juno Eclipse kapitány – mondta a holodroid, Juno pimasz hangján. – A Corulagon született. Szülőbolygóján ő volt a legfiatalabb személy, aki felvételt nyert a Birodalmi Akadémiára. Kiváló harci pilóta. Több mint száz bevetésben vett részt, Callos bombázása során parancsnokként teljesített szolgálatot. Vader nagyúr személyesen jelölte ki a Fekete Nyolcas század vezetésére, de később átirányították egy szigorúan titkos akcióhoz...

Juno kiviharzott a kirohenger mögül, és megpillantotta önmagát. Életnagyságú mása egy férfi előtt állt, akit ilyen közlől már rögtön felismert: Darth Vader ügynöke volt, akit Starkillernek neveztek.

Úgy érezte, megsértették, támadást követtek el ellene azzal, hogy belenyúltak a személyes anyagába.

– Pszichológiai profil is tartozik hozzá? – kérdezte.

A fiatalember, vagyis Starkiller, és a holoálcát viselő droid a hang irányába fordult. Starkiller alig titkolt zavarodottsággal elhúzódtott a droid közeléből. Proxy, miután nem támaszkodhatott gazdájára, bizonytalanul állt, de megpróbálta vigyázzba vágni magát. Közben, mintegy mellékesen aktualizálta a holoálcáját, hogy Juno még tökéletesebb másává váljon: a fején gondozott, szőke haj jelent meg, átalakult az uniformisa, megjelent rajta a háromszínű rangjelzés, az ábrázatán pedig az az olajfolt, amelyet a valódi Juno nemrég kent szét a saját arcán.

– Ami azt illeti, igen – mondta a gép. – De ez tiltott anyagnak minősül. – Starkiller felé fordult. – Gazdám, meg kell mondanom, ezt a nőt képtelenség lesz átprogramozni.

Juno a legszívesebben még egy lyukat vágott volna Proxy már amúgy is sérült mellkasára a hegesztőpisztolyával, de uralkodott magán. Váratlanul érte, hogy szembe kell néznie önmagával.

A fiatalember gyors kézmozdulatot tett. A droid megszüntette a holoálcát, ismét önmagává vált, annak látszott, ami valójában volt.

– Tudod, miért vagy itt? – kérdezte Starkiller a nőtől.

Juno észbe kapott, leeresztette a hegesztőpisztolyt, és mély lélegzetet vett.

– Magától Vader nagyúrtól kaptam meg a parancsokat – felelte. – Azért vagyok itt, uram, hogy üzemeltessem a hajóját, és elvigyem oda, ahová a küldetése szólítja.

Starkiller nem látszott se elégedettnek, se elégedetlennek.

– Proxy – mondta a droidnak –, készítsd fel az indulásra a Rogue Shadow-t!

A sérült gép elindult, hogy teljesítse a parancsot, miközben a gazdája és Juno az addiginál jóval higgadtabb hangon folytatta a beszélgetést.

– Vader nagyúr elmondta neked, hogy ő végzett a legutóbbi pilótánkkal?

Juno éppen olyan alaposan szemügyre vette a fiatalembert, mint az ügynök őt. Starkiller fekete harci uniformist viselt, amelyen látszott, hogy már többször meg kellett varrni, ki kellett javítani. A karja és a kézfeje tele volt hegekkel.

– Nem. De gondolom, az illető okot adott Vader nagyúrnak arra, hogy ezt tegye vele. – Juno kis szünetet tartott, majd hozzátette: – Én nem fogok okot adni neki erre.

– Majd meglátjuk. Elegendem van már abból, hogy állandóan új pilótákat kell tanítgatnom. – Starkiller elnézett Juno mellett, arra a helyre nézett, ahol a nő korábban a Rogue Shadow-n dolgozott. Amikor felfedezte a Juno által behegesztett paneleket, a homlokán megjelent néhány ránc. – Ez micsoda? Mit műveltél a hajómmal?

Juno visszanyerte magabiztosságát. Letörölte arcáról az olajfoltot, és így válaszolt:

– Bátorkodtam feljavítani a Rogue Shadow szenzorrendszerét. Most már képes lehetsz arra, hogy bármilyen gyanús hajót megvizsgálj, ami egy adott naprendszeren belül tartózkodik. – Dicséretre várt, de Starkiller csupán bólintott. Juno kissé megbánódott. – Feltételeztem, hogy a küldetésed során ilyen jellegű feladatokat is végre kell majd hajtanod. Úgy gondoltam, te is Darth Vader kémei közé tartozol. A hajódon a legjobb nagy hatótávolságú letapogatók és álcázó rendszerek működnek, így...

– Semmit sem kell tudnod a küldetésemről, kivéve azt, hogy hová megyek.

– Hová megyünk?

– A Nar Shaddaa-ra. El tudod vinni oda a hajót?

– Természetesen. – Juno az ajkába harapva visszafojtott egy dühös megjegyzést. A férfi mellett ellépve felsietett a hajóba vezető rámpán.

A pilótafülkében a droid már bőszen nyomkodta a gombokat, kattintgatta a kapcsolókat.

– Azokat hagyd békén! – kiáltott rá Juno. – Én csinálom.

– Igenis, Eclipse kapitány!

A droid, amelynek sérült mellkasából halk szikrareccsenések hallatszottak, engedelmesen visszahúzódott. Junónak hirtelen eszébe jutott az a különös megjegyzés, amit a droid azzal kapcsolatban tett, hogy meg akarja lepni, és meg akarja ölni a gazdáját. Eltűnődött, vajon nem lenne-e bölcsebb, ha a jövőben valamivel udvariasabban beszélne vele.

Harmadik fejezet

Ahogy az új pilóta értő kézzel irányítása alá vonta a rendszereket, a normál hajtóművek lágyan felgyorsították a Rogue Shadow-t. A növendék figyelmesen nézte a munkáját végző Junót, felmérte, hogy a nő milyen képesítésekkel, milyen képességekkel rendelkezik. A pilóták között, akikkel eddig együtt dolgozott, egyetlen nő sem volt. Ez a Juno nagyjából annyi idős lehetett, mint ő, valóban szép volt, de amikor beült a helyére, az is kiderült róla, hogy valódi profi. Magabiztosan és precízen dolgozott, úgy mozgott, mintha pilótaülésben született volna.

Miután meggyőződött arról, hogy Proxyval együtt jó kezekben van, figyelmét a küldetés részleteire irányította.

– Proxy, mutasd a célpontot!

A droid, amely élete nagy részében az egyetlen állandó társa volt, a pilótafülke hátsó részében, egy pótülésen ült. A biztonsági hevedereket szokásához híven becsatolta. Fémbőrén ismerős torzulások, képörvények jelentek meg, amikor aktiválta azokat a holovetítőket, amelyek különlegessé tették. Néhány másodperc múlva úgy tűnt, egy harcedzett ember, egy valódi harcos ül a helyén. A férfi a gyűlölt Jedik ismerős barna köntösét viselte. A pofacsontja magasan helyezkedett el, erős vonalú orrán látszott, hogy néhányszor már eltört. Mélyen ülő szeme nem árulta el a gondolatait.

– A hivatalos birodalmi feljegyzések szerint – mondta Proxy mély, parancsoláshoz szokott hangon, amely egyáltalán nem hasonlított a sajátjára – Rahm Kota Jedi-mester a klónháborúk egyik nagy tekintélyű tábournoka volt.

– A klónháborúké? – Juno, miközben előkészítette a hajót a hipertérben végrehajtandó ugrásra, félig hátrafordult. Az arca éppen olyan komor volt, mint azé az emberé, aki a droid helyén ült. – Szóval egy Jedire vadászol.

A növendék eddig nem vette észre, hogy a nő őket figyeli.

– Igazságot szolgáltatok Darth Vader ellenségeinek – mondta. – Ahogy most már te is. – Mielőtt Juno újabb kérdéseket tehetett volna fel, parancsot adott Proxynak: – Folytasd!

– Értettem! Kota mester katonai zseni volt, de nem hitt abban, hogy a klónkatonák alkalmasak a háborúra, ezért helyettük inkább az általa kiképzett harcosok kisebb csoportjával végzett harci cselekményeket. Éppen emiatt nem végezték ki akkor, amikor a Császár felfedezte a Jedik által a Birodalom ellen szőtt összeesküvést.

Juno bólintott.

– A katonái között nem voltak klónok, akik végrehajtották volna rajta az ítéletet.

– Pontosan így történt, Eclipse kapitány. A 66-os rendelet érvénybe léptetését követően Kota mesternek nyoma veszett. A birodalmi feljegyzések szerint halott.

Kota hologramja elhalványult, Proxy ismét a saját külsejét mutatta.

Junót a jelek szerint még mindig jobban foglalkoztatta a küldetés, mint a hiperugrás végrehajtása.

– Vajon mi lehet az oka, hogy előbújik a rejtekhelyéről, és támadást indít a Birodalom ellen?

A növendék is pontosan ezen gondolkodott.

– Kota azt akarja, hogy rátaláljanak.

– Ezek szerint csapdába sétálunk. – Juno először a növendékre, utána Proxyra, majd ismét a növendékre nézett. – Előttem hány pilótát vesztettél el?

– Hetet.

– Ó, remek! – A nő elkattintott egy kapcsolót a Rogue Shadow bonyolult konzolján. – A Nar Shaddaa koordinátái betáplálva. Készüljetek fel a fénysebességre.

A növendék megfeszítette a testét. Az előttük lévő csillagok fénylő csíkokká változtak, a hajó körül megjelent az ismerős, valójában nem is létező alagút. A Rogue Shadow hangosan felvívított, majd utasaival együtt belerobbant a hipertérbe.

Nar Shaddaa – más néven Csempészek Holdja, vagy Vertikális Város, esetleg Kis Coruscant... A növendék még sosem járt ezen a helyen, de a történelmi és oktató hologramokból a lehető legtöbb információt összegyűjtötte róla. Galaxisszerte híresek voltak az itt kialakult bűnöző osztályok és kasztok, az alvilági hálózatok; a holdon tízezerrel nyüzsögtek az olyanok, akik számára a gyors meggazdagodás fontosabb volt, mint a törvények betartása. Bár Nar Shaddaa eltörpült a Nal Hutta nevet viselő bolygó mellett, ami körül keringett, valamennyi érzékelhető spektrumon kiragyogott a Y'Toub rendszer többi világa közül. Több tucatnyi különböző faj nevezte hazájának.

Ahogy a Rogue Shadow közeledett a holdhoz, a növendék nem tudta elrejtetni megvető vicsorát. A bűnözők fővárosáról mindenkinek tudta, hogy gyakran váltogatta szövetségeseit. Az utóbbi időben éppen a Birodalom oldalán állt. Ezt azzal fejezte ki, hogy örömmel fogadta – de legalábbis elviselte – a felső atmoszférájában létrehozott új üzemet, ahol TIE-vadászok készítése folyt. A növendék sejtette, mi lehet az oka annak, hogy a hold lakói lehetővé tették a létesítmény felépítését és működését. Az üzemnek köszönhetően pénz és ellátmány áramlott a naprendszerbe; legális munkához juthattak azok a kevesek, akik erre vágytak, és folyamatosan érkeztek a potenciálisan korrump birodalmi hivatalnokok, akiket megvesztegetéssel bármire rá lehetett venni. A helybeliek számára csupán az jelenthetett gondot, hogy az üzemben kizárólag emberek dolgoztak, a biztonsági feladatok elvégzésére pedig egy teljes birodalmi rohamosztagos légiót rendeltek ki mellé.

A megvető vicsorgás elgondolkodó homlokráncolássá változott, amikor a növendéknek eszébe jutott Vader nagyúr parancsa. Ne hagyj tanúkat! Ez sokkal nagyobb bizonytalansággal töl-

tötte el, mint az a tény, hogy hamarosan szembe kellett néznie élete első szökevény Jedijével. Bár a mester említést tett a Császárral való konfrontációról és arról, hogy a helyére áll, a növendék nem érezte úgy, hogy elárulja a Birodalom szolgálatában álló rohamosztagosokat és hivatalnokokat. Ha nem szegik meg a törvényeket, ha nem szőnek összeesküvést a mester ellen, neki semmi dolga sem lesz velük. Most azonban, életében először, mindenkivel szemben fel kell lépnie, akik elkövetik azt a hibát, hogy az útjába kerülnek, hogy valamilyen módon, akár akaratlanul is, de akadályozzák a küldetés végrehajtásában. Elgondolkodott. Lehet, hogy ez valamiféle próbatétel lesz? Azt kell megmutatnia, milyen messzire hajlandó elmenni annak érdekében, hogy beteljesítse a sorsát? Ha így van... Megfogadta, mindent elkövet, hogy ne okozzon csalódást a mesterének. Végrehajtja a parancsokat, és hallgatni fog az ösztöneire. Nem fog kudarcot vallani!

Időnként kétségbeesett, mert úgy érezte, sosem fogja teljes mértékben elsajátítani az Erő használatát, és emiatt sosem nyeri el a mester elismerését, de már azt is megtanulta, hogyan tudja a szolgálatába állítani ezt a kétségbeesést, hogyan tudja felhasználni dühe felszítására és táplálására. A düh pedig, minél erősebb, annál több energiát adhat. Érezte, idővel el fogja érni a célját. Biztos volt benne, ha kitartóan próbálkozik, ha nem adja fel, egyszerűen nem létezik olyan dolog, amit ne lenne képes végrehajtani.

A homlokán mégis mélyebbé váltak a ráncok, amikor látta, hogy Juno közelebb viszi a hajót a létesítményhez. Mit is tud erről a nőről? Valójában semmit. Juno minden tekintetben tökéletes birodalmi tisztnek látszott; ügyes volt, hatékonyan dolgozott, ápolt volt, és ami a legfontosabb: ember volt. Az, hogy ki meri mondani, amire gondol, valószínűleg a mestert sem zavarta túlságosan – ha így lett volna, sosem bízta rá ezt a feladatot.

A növendék megállapította, nyugodtan rábízhatja Junóra a Rogue Shadow-t, amíg ő elvégzi a feladatot. A Császár könnyörüljön rajta, ha mégis cserben hagyja őt!

A vadászgépüzem sokkal nagyobb volt, mint amilyennek a távolból látszott; úgy nézett ki, mintha egy halom kerek tálcát raktak volna egymásra, magasan a Vertikális Város fölött. Azokról a jelenségekről, amelyek messziről jelzőfényeknek látszóttak, közletről kiderült, hogy robbanások. Szabálytalan időközökben hatalmas, lángoló gázfelhők törtek fel a repedezett ablakok, a meggyengült burkolati elemek mögöl, a széthasadt csővezetékekből.

– Ez a létesítmény komoly károsodást szenvedett – jelentette ki Juno, miközben megfelelő dokkolóhelyet keresett a hajó számára.

– Én is látom. – A növendék a nőre nézett. Rahm Kota tábornok a jelek szerint nem tétlenkedett. – Menjünk közelebb!

A Rogue Shadow kecsesen és könnyedén keresztülsiklott a felfeltörő lángnyelvek között. A növendék elismerően figyelte, Juno milyen mesteri módon irányítja a hajót. A nő, azonkívül, hogy összeszorította a fogát, egyetlen jelét sem adta annak, hogy bármilyen hatással van rá a hajó rázkódása és gyors irányváltoztatása.

A növendék nyugodtan, magabiztosan kiemelte tudatát az örvénylésből; élvezte az Erő metsző hullámain és áramlatait. Voltak olyanok, akiknek nyugalomra és csendre volt szükségük ahhoz, hogy elszakítsák magukat a galaxisban zajló eseményektől, ő viszont megtanulta, hogy bármilyen körülmények között végre tudja hajtani a műveletet. Igazság szerint minél nagyobb volt a felfordulás körülötte, annál jobban ment a dolog; konfliktushelyzetekben mindig könnyebben tudott egyesülni a sötét oldallal, számára az erőszakos, veszélyes körülmények biztosították a legideálisabb feltételt a meditáció számára.

– Ott – mondta, és előremutatott. – Az úgy néz ki, mintha egy nyitott hangár lenne.

A nő kurtán biccentett.

– Védik.

– Nincs időnk arra, hogy a biztonságiakkal társalogjunk. – És arra sem volt ideje, hogy elmagyarázza: megtiltották neki, hogy bárkinek a tudomására hozza a jelenlétüket. – Bemegyünk. Akár erőszakkal is. A védelmi vonalat majd én elintézem.